Выходить у Львовѣ що дня (крôмъ недѣль и гр. кат. святъ) о 5-ой годинѣ по полудни.

Администрація и Експедиція пôдъ ч. 8 Улиця Чарнецкого.

Редакція пôдъ ч. 4 Улиця св. Антонього.

Письма приймають ся лишь франкованѝ.

Рекламаціи неопечатанѝ вôльнѝ ôдъ порта. Рукописи не звертають ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Ґазеты Львôвскои“.

Предплата у Львовѣ въ Администраціи „Ґазеты Львôвскои“ и въ ц. к. Старостваxъ на провинціи:
на цѣлый рôкъ 2 зр. 40 к.
на пôвъ року . 1 зр. 20 к.
на чверть року . 60 к
мѣсячно . . . . 20 к
Подиноке число 1 кр.

Зъ почтовою пересылкою:
на цѣлый рôкъ 5 зр. 40 к.
на пôвъ року 2 зр. 70 к.
на чверть року 1 зр. 35 к.
мѣсячно . . . . 45 к.
Поодиноке число 3 кр.

Ч. 57. Вторникъ 12 (24) Марта 1891. **Рôкъ I.**

Переглядъ політичный.

По скôнченыхъ выборахъ приступила праса до обговорюваня ситуаціи, яка наступила въ наслѣдокъ новыхъ выборôвъ. Нарады президента Министрôвъ гр. Тааффого зъ начальниками поодинокихъ сторонництвъ суть предметомъ, о якôмъ голосить вся праса. Яка буде бôльшôсть въ парляментѣ, або якъ приступити до єи утвореня, якѝ чинники сполучити и повязати разомъ, щобы вытворити здорово-мыслячу бôльшôсть. Либералы, пôднѣсши голову були пересвѣдченѝ, що бôльшôсть мусить при нихъ остати ся и ждали лишень хвилѣ, коли черезъ змѣну деякихъ Министрôвъ и правительство дôстануть въ свои руки. Рѣчь однакъ обернула ся инакше. Показало ся, що правительство обôйде ся безъ либералôвъ яко бôльшости, обôйде ся безъ нихъ, яко навѣть части складовои якои небудь бôльшости. Тому то стратили они давну свою ôдвагу, теперь хотять регабитилювати свою честь, указуючи на можливѝ наслѣдки дотеперѣшного поступованя гр. Тааффе.

Въ таборѣ кльерикальнôмъ наступило роздвоєнье. Одна часть домагає ся, щобы оба клюбы, кльерикальный и гогенвартовскій разомъ зъ консервативною бôльшою посѣлостею, старочехами моравскими и консерватистами италійскими заложити одинъ клюбъ числячій 80 до 90 членôвъ, и котрыйбы въ полученю зъ Поляками и Русинами, мавъ головну перевагу въ маючôй утворити ся бôльшости. Другѝ хотять, щобы давный клюбъ центрумъ зôставъ независимый и не входивъ до великого клюбу консервативного, но щобы бувъ при бôльшости, котрабы всегда була бôльшостію правицѣ, и зъ лѣвицею не мала ничь вспôльного.

Въ першихъ дняхъ сего тыжня ожидають всѣ децизіи въ справѣ австро-нѣмецкого трактату торговельного. До того часу надôйде ôдповѣдь нѣмецкого правительства на пропозиціи Австро-Угоръ. Яка буде ôдповѣдь та, рѣшучо знати не можна, послѣдными часами зайшли деякѝ перепоны, готовѝ окôнченье рѣчи продовжити.

Въ Нѣмеччинѣ парляментъ ôдложеный до 7 цвѣтня. Ôдложенье се єсть подвôйно корыстне и на часѣ. Зъ однои стороны буде мôгъ рôзпôзнати ситуацію новый министръ просвѣты и культу графъ Цедлицъ-Тришльеръ, зъ другои центрумъ надумає ся що до обôру наслѣдника Виндгорста. А та друга справа важна не лишень для центрумъ, но и цѣлого парляменту, для правительства. Парляментъ числити ся мусить нынѣ зъ найсильнѣйшимъ тымъ сторонництвомъ, а правительство, добачивши въ нѣмъ союзника добрыхъ своихъ замѣрôвъ, на нѣмъ головно опирає ся. Католицка праса завѣрює, що не треба обавляти ся подѣлу и розкладу центра на части, тôлькoлѣтный бо хосенный провôдъ Виндгорста, облегчить єго наслѣдникови задачу удержаня центрумъ въ тôй єдности, якою до нынѣ оно ся ôдзначувало.

Новый министръ просвѣты, чоловѣкъ безъ парляментарнои минувшости, а навѣть безъ высшого образованя, дôзнавъ зô стороны прасы добромышлячого найсердечнѣйшого привѣту. Всюда, де справлявъ ажь до теперь урядъ, лишивъ по собѣ вражѣнье совѣстного, но ôдъ бюрократизми вôльного урядника. Знайшли ся однакъ и голосы противнѝ, котрѝ пôдносять въ новôмъ министрѣ єго заслуги въ онѣмчѣню В. Княжества Позианьского, а заразомъ завзывають єго, щобы не покидаючи системы Госсльера, стоявъ при политицѣ антипольской. Що до заслугъ въ онѣмчѣнью Познаньщины, то того здаєсь не приписує собѣ новый министръ, бо показало ся недавно, що справа ся, мѣсто поступу, оказує величезный застôй; що такъ до политики антипольскои, то зъ Берлина повѣявъ духъ иншій и годѣ буде новому министрови остати ся вѣрнымъ политицѣ Госсльера.

На Балканахъ ситуація не змѣнена. Въ Сербіи сварить ся екскороль Милянъ зъ ексминистромъ Гарашаниномъ и замѣшанье се не скôнчить ся такъ скоро. Въ Румуніи новый габинетъ робить що може, щобы тôлько при выборахъ запевнити собѣ перевагу. Хвилѣ однакъ молодого габинету почисленѝ, при першôй бо нагодѣ, бôльшôсть сенату, противно консервативнôй политицѣ яку заповѣвъ новый габинетъ, освѣдчить ся противо габинету и доведе го до упадку. Въ Болгаріи тихо, но за то чимъ разъ яснѣйше и виднѣйше представляє ся свѣтле положенье молодого княжества.

Италія зачинає кокетувати Россію. Въ день рôчницѣ освободженя Болгаріи выступили въ урядовыхъ мундурахъ лишень конзуль австрійскій и англійскій, италійскому приказавъ Рудини вести себе такъ, щобы въ нѣчôмъ не несподобати ся Россіи.

Забуреня въ Новôмъ Орлеанѣ стоять на хиткôмъ становищи. Правительство Сполученыхъ Становъ приняло рôлю обоятну, а шануючи волю народа, анѣ не гадає родинамъ побитыхъ Италійцѣвъ удѣлити якого небудь ôдшкодованя. Праса американьско-италійска завзыває Италійцѣвъ до захованя ся супокôйного, противно, праса американьска не устає пôдбурювати противъ Италійцѣвъ. Правдоподôбно прійде ся тымъ послѣднымъ вертати назадъ тамъ, зъ ôдки прибули.

Въ иншихъ державахъ не принѣсъ минувшôй тыждень ничь нового.

Благотворнѝ дѣла
въ ôднесеню до національного пытаня въ Галичинѣ.

Въ загонистыхъ народовскихъ прямованяхъ, можна зайти часто за далеко, бо ажь по

Аристократка.

(Конець.)

Нихто бôльше не довѣдувавъ ся до неѣ. Сама видко була на свѣтѣ Звала ся Ксеня.

Разъ зайшовъ я вечеркомь до неѣ. Дощъ звонивъ въ ôкна такъ якъ теперь. Вѣтеръ шалѣвъ жалôстно на дворѣ, выючи и наводячи людямъ тужнѝ думки. Въ комнатѣ нôчна лямпочка микотѣла блѣдымъ поломѣньемъ. Ксеня лежала на постелѣ, дышучи тяжко. Побачивши мене, вытягнула розпаленѝ рученята и вышептала зтиха:

— Страшно менѣ.... страшно.... не оставляйте мене.

— Чогожь тобѣ такъ страшно? — сказавъ я, абы щось сказати.

— Я чула, що тутъ людей рѣжуть.

— Где?... коли?...

— По смерти! Не дайте мене рѣзати. Охъ, не дайте!...

— Не бôй ся, не дамъ.

— Присягнѣть менѣ, що не дасьте.

— На щожь я тобѣ буду присягати?

— На щось таке, що вамъ дуже миле и и чтиме....

Отъ мене заѣхала, подумавъ я собѣ. На щожь я єѣ тутъ буду клясти ся. Про Бога я нѣколи не думавъ. Батька та неньки не знавъ нѣколи, ще малымъ бувъ, якъ померли. Вѣривъ я въ то тôлько, чого мôгъ доторкнутись, а про ніяку абстракцію не кметовавъ я, крôмъ математики. А тутъ треба було вѣрити, чтити и любити щось такъ щиро, щобы моє заклятье було силою и правдою, а не пустымъ словомъ для тои змученои и застраханои души.

— Клянусь я тобѣ на могильнѝ прахи отцѣвъ нашихъ — высказавъ я нехотя.

Ôтдотхнула бѣднятко, якъ-бы хто єѣ знявъ камѣнь зъ грудей. Усмѣхнулась крôхтинку и похиливши головку, лежала тихенька, и бѣленька мовь ангелокъ въ постелѣ.

Були се вже останнѝ минуты єи быту на тôмъ свѣтѣ. Дожидавъ ся я того кôнця давно и знавъ, що ôнъ не обмѣнный, але коли прійшлось переживати тôй моментъ вѣчного прощанія, то здалось менѣ, що ктось серце выймає менѣ зъ друдей. Разомъ зъ Ксенею зôрвалась и умерла въ души моєй якась струна, котра никоки не оживе, николи бôльше не зазвонить....

Безсильный, безвольный, насилу приступивъ я до лôжка. Хотѣвъ я щось говорити, хотѣвъ потѣшити, а слова не мôгъ добути. Ничого я не чувъ, кромѣ розпаленыхъ рученятъ въ моихъ холодныхъ якъ лѣдъ долоняхъ. Ничого не чувъ, крôмъ тайного пошепту повтаряючого менѣ безперестанно одно лишь слово: на вѣкъ.... на вѣкъ.... и волосъ стававъ менѣ дубомъ на головѣ, гадина поверталась пôдъ серцемъ и крôмъ цвинтарного дола я не бачивъ ничогôсенько передъ собою. Душа моя не могла сягнути думкою въ блакитнѝ сферы вѣры и надѣѣ, бо мы выхованцѣ зъ XIX столѣтія: пôвъ-скептики, пôвъ-епикуреи, зъ горячимъ серцемъ, а не доученымъ умомъ — мы безсильнѝ противъ розпуки.

Горячка змагалась все, та змагала. Кровавою красою горѣло бѣле личко Ксенѣ, чорнѝ очи палали фосфоричными блесками. Грудь пôдôймалась тяжко — приходилось вже до кôнця.

— Болить тебе що?

— Нѣ, не болить, тôлько дыхати не можу, пôдôймѣть менѣ голову трохи высше.

Пôднявъ я тую бѣдну головоньку, поправивъ подушки, а чуючи, що щось брязнуло на землю, схеливъ ся я и пôднѣсъ — пречудеснѝ коралѣ.

— Се твоє?

— Моє.

за границѣ христіянского братолюбія. Той теперѣшный проявъ національного самолюбія, ôдрубности, намагаючои бодай хинскимъ муромъ ôддѣлитись ôдъ народу иншого, тая выключнôсть въ родѣ ческого „narod sobe“ то не христіянски̂ а поганьски̂ елементы. Своєю дорогою, намаганье, затертя національныхъ рôжниць, якъ того хочуть соціялисты, то друга крайнôсть, такожь противна духу христіянства. Вѣдай, посередна дорога найлѣпша.

Тамъ, де двомъ народамъ силою историчнои конечности, прійшло ся жити на однôй землѣ, тамъ така ôдрубнôсть не тôлько не можлива, але погубна для одного и другого. Межи такими народами, єсли не має бути вѣчна борба, мусять находити ся певни̂ неутральни̂ пункты, якісь спôльни̂ интересы, оклики зрозумѣли̂ для обохъ, котри̂ бы ихъ зъ собою вязали, не шкодячи ихъ властивостямъ національнымъ.

Такихъ окликôвъ, такихъ схôдныхъ точокъ, интересôвъ спôльныхъ, при добрôй воли найти можна чимало; — я одну лишь пôднесу туть точку, именно, благотворни̂ дѣла въ ôднесеню до національного пытаня въ Галичинѣ.

Не маю претенсіи того предмету оглянути на скрôзь, на се бо рамы одного починку за тѣсни̂; я лишь начеркну се, надъ чимъ выпадалобы ся задумати.

Ôдносины національни̂ межи Русинами а Поляками въ Галичинѣ, мають де яку подôбнôсть до ôдносинъ Юдеївъ и Самаріянъ въ Палестинѣ зъ часôвъ Христовыхъ, крôмъ тои ненависти, яка межи тыми двома ôдломами жидôвства панувала. Однакъ се взаимне ворогованье, притихало тамъ, якъ йшла справа о дѣло милосердія надъ нещастнымъ, чого доказомъ притча Христова о милосерднôмъ Самаріянинѣ.

Єсли тамъ тая точка була схôднымъ мѣсцемъ для Юдеївъ и Самаріянъ, то чомужь бы для Полякôвъ и Русинôвъ она бути не могла, ще и то для народôвъ єдинокровныхъ и єдиновѣрныхъ?

А однакъ, розглянувшись въ нашихъ благотворныхъ, такъ львôвскихъ якъ и провинціональныхъ институціяхъ чи дѣлахъ, бачимо щось противного. Хочь то рѣчь боляча, то однакъ треба намъ собѣ правду въ очи сказати.

Кто забѣгає, щобы край бувъ щасливый, щобы въ нимъ не було нужды, голоду, недуги а терпячи̂ въ якій будь спосôбъ сограждане находили помôчь, такій хиба не може лѣпшого доказу дати своєи любви для родиннôй землѣ. Сума такихъ доказôвъ, дають право на верховодство въ краю; чи не такъ?

Стремлячи до окремѣшности, Русины намагають н. пр. у Львовѣ мати „свою хату, правду и волю“ въ дѣлахъ навѣть такихъ, котрыхъ и Самаріянинъ не розличавъ — навѣть въ дѣлахъ благотворныхъ. Якъ выглядає тая наша народна, спеціяльно руска благотворнôсть, побачимо.

(Дальше буде.)

Часть господарска.

Пригадка на часѣ. Розвага та обдуманье, якъ що треба робити, до всего придасть ся, а въ господарствѣ, то безъ розваги и якогось пляну годѣ що вдѣяти зъ пожиткомъ. Тому то не одному не веде ся хочь має на чôмъ робити, бо не мѣркує завчасу, не предвиджує напередъ, що и якъ выпаде зарядити якъ робота въ поли наспѣє. Тожь не одно полѣпшенье, котре прозорливостію легко дало бы ся завести въ господарствѣ, єсли не заводить ся, а черезъ те праця пропадає, то хтожь тому виненъ, якъ не самъ невторопный господарь?

Закимъ ще настануть роботы у поли, господарь повиненъ добре собѣ розмѣркувати напередъ, яке збôже и на якôмъ поли має сѣяти, якъ рôлю справити, пôдъ що решту обôрника вывезти, яке насѣнье єсть своє, а якого выпаде придбати.

Думаючи надъ выборомъ збôжа, най не забуває рôльникъ про пашисти̂ ростины, особенно тамъ, де для недостатку пасовиска приходило ся минувшихъ лѣтъ кусникъ рôлѣ облогомъ полишати, щобы було де черезъ лѣто пасти худобу. Таки̂ облоги то гнѣзда всякои хопты, а паши на нихъ не богато. Лѣпше вже справити ихъ и засѣяти якою пашистою ростиною, зъ чого далеко бôльше буде пожитку.

Єсли вѣдомо, що въ дворѣ, або на плебаніи, або де въ сусѣдствѣ, заведено управу якогось лѣпшого ґатунку збôжа, треба ôджалувати пару ринскихъ, и купити бодай одробину такого насѣня та спрôбувати. До улѣпшеныхъ статкôвъ и упрядôвъ господарскихъ такожь треба бути цѣкавымъ, а не тримати ся слѣпо старыхъ звычаѣвъ, бо свѣтъ не стоитъ а йде на передъ — поступає.

Часто наша бѣда и нужденнôсть зъ того йде, що не умѣємо, або не хочемо, або лѣнуємо ся зôрвати зъ вѣковѣчнымъ способомъ ґаздованя, ко трый вже не на теперѣшни̂ часы. Не кажѣмо: — „мôй батько того не робивъ и я не буду“ бо батько не мавъ такихъ тягарôвъ и такихъ потребъ якъ теперь и наука господареня ôдъ того часу змѣнила ся та поступила на передъ.

Про насѣнье мы вже писали, та ще повторяємо щобы якого будь несѣяти, але роздобути здорового и ядренного, спродавши своє.

Снѣги вже згинули и мѣсцями можна на рôлю увôйти. Треба жь не гайно розглянутись въ озиминѣ, чи не порадно бы було декотри̂ вымоклѣ або выпрѣлѣ кусники переорати и инчимъ збôжемъ засѣяти. При справляню рôлѣ треба не спускати зъ ока старанної орки, де сильна земля глубокои, де лекша менше перевертати землю, щобы зимовои вогкости не обсушити збыточно.

О сѣножатяхъ не забувати и де треба боронами ихъ здерти, бо черезъ то хопта никне а трава буйнѣйше росте. Зъсѣлу и запечену рôлю на котрôй по картофлиску пшениця посѣяна, такожь добре гнеть зъ позимку боронами поскородити, не жалуючи того що при тôмъ вырве ся, бо се що остане на зворушенôй рôлѣ заплатить въ двôйнасôбъ.

Така прозорливôсть та оглядність въ ґаздôвствѣ, пильнôсть и вчаснôсть въ роботахъ, не тôлько потребна, але конечна нынѣ, де зъ кождои грудки землѣ треба користати, щобы за тою грудкою не высмыкнула ся зъ пôдъ нôгъ и цѣла нивка. Єсли декотри̂ збѣднѣли и вызбули ся батькôвщины, то по бôльшôй части черезъ свою неоглядність, невторопнôсть та лѣнивство.

Кроника.

— **О Виндгорстѣ** помѣщують часописи нѣмецки̂ численни̂ біографични̂ подробницѣ. Виндгорстъ ôдъ лѣтъ наймолодшихъ ôдзначувавъ ся назвычайною сталостію характеру и ума. Учивъ ся дуже пильно успособленя бувъ лагôдного, въ школѣ ставлено єго за примѣръ другимъ при тôмъ однакъ бувъ ôнъ надзвычайно упертый и то до тои степени, що отець розгнѣваный тымъ упоромъ хотѣвъ будучого голову центрумъ ôддати до шевця.

— **Межинародный конґресъ почтовый** — якъ звѣстно — має зôбратись сего року у Вѣдни и Рада державна порѣшила дати 200.000 зр. зъ фондôвъ державныхъ на устроєнье сего конґресу. Перший конґресъ межинародный зôбравъ ся въ 1874 р. въ Бернѣ, другій въ 1878 р. въ Парижи, третій въ 1885 въ Липску, а сей має бути четвертый зъ ряду. До межинароднои звязи почтовои приступили вже всѣ краѣ, крôмъ неуцивилизованыхъ частей Африки Арабіи и Хинъ.

— **По американьски.** Въ мѣстѣ Wheelung въ Виргиніи завôзвано до слабого двохъ лѣкарѣвъ. Учени̂ доктори не могли ся згодити зъ своихъ поглядахъ що до хоробы, и вже при лôжку недужого зачала ся сварня невеличка. На улицѣ прибрала она трошки острѣйшій тонъ, ажь остаточно оба лѣкарѣ добули револьверôвъ, и оба впаковали собѣ взаимно кульки въ само серце. Слабый, перераженый вѣстею тою, не хотѣвъ вже завзывати лѣкарѣвъ и выздоровѣвъ.

— **Самоубійство.** Въ Петербурзѣ застрѣливъ ся прибôчный адютантъ царскій Кадерманъ. На однôмъ зъ балѣвъ двôрскихъ зôставъ Кадерманъ обѣженый однымъ зъ членôвъ царскои родины. Поневаже ôдъ такъ высоко поставленои особы годѣ було домагати ся сатисфакціи, Кадерманъ зробивъ собѣ кулькою въ лобъ самъ сатисфакцію.

— **Енергични̂ американьски̂ невѣсты** часто густо дають доказы надзвычайнои своеи силы и ôдваги. Недавно невѣсты мѣсцевости Мочтъ-Евганистанъ Индіяна

Чудно менѣ показалось, що дѣдичка такихъ клейнодôвъ умирала въ шпиталѣ. Не спамятавшись, спытавъ я:

— Чому же ты тыхъ коралѣвъ не продала, хоруючи та слабоючи такъ тяжко?

— Не годило ся?

— Чому не годило ся?

— То ще кедайте намѣсто: дѣдуньо привезли зъ Царсграду.

— Чижь теперь не має у тебе ніякои рôднѣ? Чижь никто за тобою не побивавъ ся, никто не жаловавъ, не любивъ?

— Я сирота — а задумавшись буцѣмъ щось нагадала, бо усмѣхнувшись, сказала:

— Тарасъ Боднарчукъ казавъ, що любить, та хотѣвъ сватати сь....

— Чому же не сватавъ? Не мавъ за що весѣля справити?

— Кто? ôнъ? — Тарасъ богачь...

Ну, то якъ же? Рôдня не позволила?

— Нѣ, сама не схотѣла...

— Чому?

— Не годило ся...

— Чому не годило ся?

— Бо ôнъ зъ мужикôвъ, а я... бачьте, я... атаманôвна!

— Кто?

— Кнзачка, атаманôвна...

Зразу не мôгъ я того зрозумѣти, а розôбравши мало по малу здурѣвъ зовсѣмъ. Якъ же то? Дитя тоє на смертнôй постелѣ розказовало менѣ преспокôйно, що єѣ, атаманôвнѣ, не годило ся ратоватись мезаліянсомъ ôдъ холоду, голоду и — смерти.

Не знаю, чи котра зъ нашихъ гордыхъ свѣжисенькихъ графинь пôйняла бы мотива безвѣдного посвящення нашого дѣвчатка украинского. Они аристократки родови̂, жадни̂ панованя, хоть межь цыганами, якъ не можна где инде, они не зрозумѣли бы степовои народнои аристократки, котра честь и любовь для Украины и єи лицарѣвъ сохранила въ серцю своємъ до остальнои минуты, думаючи, що не годилось єѣ торговати нѣ памятнымъ намѣстомъ нѣ атаманьскою кровію....

. . . .

— Розказуйте дальше про Ксеню. Чи она таки не выздоровѣла?

Докторъ жахнувъ ся якъ зъ просоня, а спамятавшись такъ ставъ дальше розказовати:

— Ксеня не дôждала вже соньця. Умираючи просила, щобы я єѣ помôгъ на смерть прибрати ся, щобы завязавъ коралѣ на шию, позатыкавъ незабудьки въ чорни̂ косы, а жартуючи называла мене своєю смертною дружкою.

— А глядѣть, щобы моихъ коралѣвъ никто не взявъ. Нема кому ихъ тутъ лишити, нехай йдуть зô мною въ домовину.

Кôньчаючись, прощалась зô мною послѣднымъ словомъ: „Не забудь“.

— А то, о що просила, щобы по єи смерти ю не краяли, чи вчинили?

— Такъ!

— А коралѣ?

— Спочивають зъ атаманôвною у могилѣ.

— А...

— А... — повторивъ докторъ — а я? якъ бачите, ненавижу балѣвъ, люблю незабудьки.... шаную правдиви̂ аристократки.

Б...

Уброєнй въ мѣтлы, рожны, макогоны и такѣ другй смертоноснй оружія, напали на одну пивярню и вбурили єѣ цѣлковито. Причиною того були безустанй непоровумѣнія, якй заходили межи мужами а жѣнками, котрй не радо дивлять ся на се, що мужѣ волять судѣти при пивѣ, якъ въ дома при жѣнцѣ. Ôдважнй оборонителяки своихъ нравъ загровили и другимъ шинкарямъ, що зроблять то само, єсли не замкнуть въ означенômъ речинци своихъ шинкôвъ. Чи вѣдай не схочуть мужѣ станути въ обoронѣ загороженыхъ пивярень.

— **Для литератôвъ и дневникарôвъ** намѣряє. товариство официялистôвъ приват. змѣнити свои статуты въ той способъ, щобы и они могли належати до того товариства.

— **Якъ простодушнй суть селяне** выбираючй ся до Бразилїи, нехай послужитъ слѣдуючій примѣръ: До паньства К. въ Варшавѣ прибула Осипа Калиновска зъ Брудна попращати ся зô своєю сестрою, служащою. На запытанье панѣ К., де ся выбирає—ôдповѣла: „А до Бразилія йде насъ кôлька дѣвчатъ". — Чи знаєте, якъ то далеко... — Хиба дальше, якъ до Ченстоховы — ôдповѣла дѣвчина. Коли п. К. зачавъ оповѣдати о довготѣ подорожи и о океанѣ ôдповѣла дѣвчина. — А то насъ хлопы черезъ воду перенесуть, — въ мѣсця пôйдемо пѣшкй Богатожь грошей маєте зô собою? поспытавъ дальше п. К. — Буде зô 20 рублѣвъ, але маємо хлѣбъ та крупы— додала дѣвчина.

— **Лѣкъ на рака** мавъ вынайти професоръ Мозетиґъ, лѣкарь вѣденьскій. Метода єго лѣченя опираєсь на тôмъ, що треба закрасити тканки рака и въ сей способъ довести до того, щобы ракъ завмеръ. Пробы, якй робивъ Мозетиґъ, дали додатный успѣхъ. До лѣченя уживавъ дръ Мозетиґъ метиль-віолету, зъ котрого що другій день робивъ инъєкціи довкола мѣсця, де примѣстивъ ся ракъ. У всѣхъ случаяхъ, котрй лѣчивъ дръ Мозетиґъ, операціи рака не можна було нѣякъ робити. Дръ Мозетиґъ заявивъ, що цѣлкомъ не гадає, мовъ бы справа лѣченя рака була єго розслѣдами полагоджена, але опубликованьемъ тыхъ розслѣдôвъ можна довести до того, що ширшй круги лѣкарѣвъ и хемикôвъ заинтересують ся справою.

— **По американьски**. Въ Норвихъ якійсь шинкарь зôставъ засудженый на 8000 долярôвъ кары за недозволену продажу напоѣвъ выскоковыхъ; колижь не мôгъ заплатити кары грошевои заступлено єѣ вязницею, котра пôсля засуду тревати має 62 лѣтъ, 7 мѣсяцѣвъ, 20 днѣвъ.

Старинный африканьскій сосудъ на св. Мощи. Ще въ 1884 въ мѣсцевости Аїнъ Бейда въ Африцѣ, 15 миль ôдъ Картагены, въ розвалинахъ стародавнои базилики, найдено срѣбну скриночку замуровану въ ôлтарѣ, въ котрôй були колись мощи святй. Тая базилика була ставляна на початку V або при кôнци IV столѣтія. Ученый de Rossi зъ выробу найденого сосуда припускає, що ôнъ є цѣле зтолѣтье старшій и походить зъ III або IV вѣку. Єсть ôнъ цѣлый срѣбрный, овальный, довгій на 7 а широкій на 3½ цалѣвъ, въ вѣчкомъ выпуклымъ, украшеный дуже цѣкавыми оздобами. На вузшихъ бокахъ овалю скринки, зъ одного боку выображена гора камяниста, на верху котрои монограмъ Христа а зъ пôдъ неѣ выплывае чотыры таинственныхъ рѣкъ, до котрыхъ олень и ланя красно выробленй добѣгають. Зъ другои стороны божественный агнець стоить опертый о латиньскій кресть а єго окружили овечки представляючи вѣрныхъ. На вѣчку выображеный мученикъ зъ лавровымъ вѣнцемъ въ рукахъ, а по надъ нимъ видно руку держачу другій вѣнець. Зъ пôдъ єго стôпъ такожь чотыры рѣкъ выплываючихъ видно а по бокахъ свѣтло въ триугольныхъ свѣчникахъ. Єсть то може найдавнѣйшій релѣквіярь на свѣтѣ, оденъ зъ найпершихъ доказôвъ католицкого чествованя мощей святыхъ угодникôвъ Божихъ. Сей старинный памятникъ археольогіи христіяньскои, кардиналъ Лявижери зложивъ въ даръ Святѣйшому Отцу Панѣ Льву XIII.

— **Выстава коней у Вѣдни** ôдбуде ся въ дняхъ ôдъ 5 до 15 серпня с. р. и то за стараньемъ шестои секціи для плеканя коней вѣденьского Товариства рѣльничого.

— **Въ Познани** розходить ся поголоска, що комисія кольонизаційна, зô своимъ 100 милионовымъ фондомъ, установлена для выкупна польскихъ земель и розпарцельованя ихъ межи Нѣмцѣвъ, має бути переобразована въ той способъ, що парцелѣ будуть могли набувати всѣ безъ рôжницѣ народности.

Послѣднй вѣсти.

До *Polit. Corr.* доносять зъ Пешту, що межи справами, якими займали ся послѣдными часами сферы министеріяльнй, була такожь справа австро-нѣмецкого договору торговельного. Вѣсть, що кôлькохъ Министрôвъ мало выѣхати въ тôй справѣ до Вѣдня на спôльнй нарады, показала ся неправдивою.

Въ Пештѣ студенты университету на згромадженю своѣмъ рѣшили ухвалы, противнй агитаціямъ Румунôвъ въ справѣ притуловискъ для дѣтей. По зборахъ, спалено публично на улицѣ тй дневники, котрй мѣстили меморіялъ противный тôй уставѣ.

Зъ Seraing въ Бельгии доносять, що въ копальняхъ желѣза и угля зробили робôтники бездѣлицю. Середъ гôрникôвъ заворушене страшне и ширшй верствы людности стали пекоити ся.

Правительство нѣмецке приневолене єсть розпустити робôтникôвъ, занятыхъ до теперь въ фабрикахъ державныхъ оружія. Число тыхъ, котрй позбавленй будуть роботы, вынесе до 12.000. До того многй фабрики приватнй розпускають такожь робôтникôвъ. Що буде се причиною нового штрейку, се рѣчь не тяжка до предвидженя.

Король греческій, якъ доносять зъ Атенъ, выѣде небавомъ на довшій побутъ до Копенгаґи и Висбадену. Ходять слухи що королв загадує зречи ся короны на рѣчь сына.

Жителѣ Москвы мають бути невдоволенй усуненьемъ б. губернатора гр. Долгорукова. Понеже однакъ наслѣдникомъ єго именовано кн. Сергія, не можливою єсть жадна змѣна. Новый губернаторъ обôйме урядованье ажь по двохъ мѣсяцяхъ, до часу того заступати єго буде командуючій войсками московского военного округа, ген. Констанда.

Комиссія французска, маюча заняти ся доcлѣдомъ Россіи пôдъ взглядомъ економичнымъ, промысловымъ и рôльничôмъ, брде мала додаьыхъ собѣ урядникôвъ скарбу и дôбръ державныхъ. До того Французи хотять покликати до складу комиссіи знатнѣйшихъ агрономôвъ россійскихъ и рѣчознавцѣвъ въ справахъ промыслу рôльничого и торговлѣ.

Зъ Вѣдня доносять, що найвысша рада санитарна предпоручила Министерству просвѣты заложеніе институтôвъ гиґіены на всѣхъ университетахъ, заведенье выкладôвъ гигіены и принятье гиґіены яко предмету до испытôвъ именно для повѣтовыхъ и мѣйскихъ лѣкарѣвъ.

ТЕЛЕҐРАМЫ.

Вѣдень, 23 марта. Гр. Тааффе повернувъ вчара пополудни зô Шлеска до Вѣдня.

Аббазія, 23 марта. Найд. Арикн. Король Людвикъ прибувъ тутъ днесь.

Берлинъ, 23 марта. Вчера пополудни ôдбуло ся торжествене заложенье каменя угольного пôдъ будову памяткового костела цѣсаря Вильгельма. Присутнй були обоє цѣсарство, в. князь Баденьскій зô жѣнкою, канцльеръ Каприви, министры, гр. Мольтке, генералиція, духовеньство и репрезентанты всякихъ властей.

Новый Йоркъ, 23. марта. Померъ тутъ бувшій генералъ Сполученыхъ державъ, Іосифъ Йонстонъ.

Римъ 23 марта. Агенція Стефаніого оголошує наступуючу ноту: Коли помежи правительствомъ Италіи и Етіопіи наступили сумнѣвы що до интерпеляціи артикулу сѣмнацятого, трактату зъ дня 2 мая 1889 року правительство италійске уважало за свôй обовязокъ выслати Антонелля, яко посередника въ тôй справѣ, до Менелика. Наколижь Антонелльому не повело ся привести до порозуминія, перервавъ ôнъ дальшй переговоры и дня 11 лютого с. р. ôдъѣхавъ до Менелика. Антонелли прибуде вскорѣ до Зейла.

Поѣзды зелѣзничй.

Пôсля годинника львôвского. (Ôдъ 1 жовтня 1890).

До Львова приходять:	Поѣздъ поспѣшн. або кур.	Поѣздъ особовый	Поѣздъ особовый	Поѣздъ мѣшаный
Зъ Кракова	4·03	9·28	8·50	7·15
Зъ Пôдволочискъ	2·20	7·30		3·15
Зъ Пôдволочискъ на Пôдзамче	2·08	7·01		2·38
Зъ Сухи, Хирова, Стрыя, Гусятына и Станіслава		8·30		
Зъ Будапешту, Мункача, Лавочного, Стружа, Хирова, Стрыя, Гусятина и Станіслава		12·08		
Зъ Сучавы, Черновець, и Станіслава		6·53		
Зъ Букарешту, Яссъ, Черновець, Гусятина и Стан.		2·—		
Зъ Букарешту, Яссъ, Черновець, Гусятина и Стан.	8·—			
Зъ Белзця (Томашева)				5·41
Зъ Белзця (лишь у вторки и пятницѣ)				10·17
Зô Львова ôдходять:				
До Кракова	2·28	8·30	4·20	7·20
До Пôдволочискъ	4·11	9·50		10·35
До Пôдволочискъ на Пôдзамче	4·22	10·15		11·05
До Стрыя, Хирова, Стружа, Лавочного, Мункача, Будапешту, Станіслава и Гусятина		5·55		
До Стрыя, Хирова и Сухи		10·20		
До Стрыя, Хирова, Сухи, Лавочного, Мункача, Будапешту, Станіслава и Гусятина		8·45		
До Станіслава, Черновець, Яссъ, Букарешту и Гусятина	9·16			
До Станіслава, Черновець. Яссъ и Букарешту		4·30		
До Станіслава, Гусятина, Черновець и Сучавы		10·16		
До Белзця (Томашева)				8·03
„ лишь въ пятницѣ				2·29
„ лишь вô вторки				4·43

Примѣтка: Годины пôдчеркненй лінійкою означають часъ нôчный ôдъ год. 6 вечеръ до год. 5 мін. 59 рано.

Торгъ збôжемъ.

21 марта	Львôвъ	Тернопôль	Пôдволочиска	Ярославъ
Пшениця	8.——8.25	7.85—8.10	7.60—8.—	8.——8.45
Жито	5.85—6.20	5.60—6.—	5.40—5.90	6.——6.35
Ячмѣнь	6.——6.75	5.25—7.—	4.85—6.50	5.75—7.25
Овесъ	6.——6.70	5.80—6.35	5.75—6.20	6.20—7.—
Горохъ	6.20—9.75	6.——9.—	6.——8.50	6.30—9.75
Выка	—.——.—	—.——.—	—.——.—	—.——.—
Рѣпакъ	—.——.—	—.——.—	—.——.—	—.——.—
Хмель	—.——.—	—.——.—	—.——.—	—.——.—
Конюшина чер.	42.—52.—	42.—52.—	45.—51.—	45.—52.—
Конюшина бѣла	—.——.—	—.——.—	—.——.—	—.——.—
Оковита	—.——.—	—.——.—	—.——.—	—.——.—

Все за 100 кильо netto безъ мѣшка.

Хмель ôдъ —·— до —·— за 56 кильо.

Оковита готова за 10.000 літр. пр. loco Львôвъ одъ —·— до —·— зл.

Надôслане

Черезъ посредництво Редакціи „Народнои Часописи" можна получити слѣдуючй книжки за переказомъ почтовымъ:

Библіотека Проповѣдей Томъ I. свящ. Л. Бобровича. Цѣна 1 зл. 50 кр.

Тогожь автора:

Поученье о набоженьствѣ до Сладчай. Серця Іисусового. Цѣна 15 кр.

Тогожь автора:

Святй Мученики. Исторична споминка зъ 3 першихъ вѣкôвъ христіяньства. Цѣна 20 кр.

Тй книжки могуть Всп. Священники получити за ôдправленье Службъ Божихъ.

Одвѣчательный редакторъ: Адамъ Креховецкій

АВИЗО!

Нынѣшнымъ позваляю собѣ завѣдомити Вп. П. Т. Публику, що мой

СКЛАДЪ ОБУВИ

у Львовѣ

знатно побѣльшивъ ѥмъ

а зарядъ тогожь почивати буде ôдъ теперь въ рукахъ п. **Льва Ранда,** котрый филію мою у Львовѣ урядивъ, а обзнакомленый зъ вымогами Вп. П. Т. Ôдбирателѣвъ, пôдъ каждымъ взглядомъ вдоволити ихъ зъумѣє.

Поручаючи оджe Вп. П. Т. Публицѣ мои

выробы обиви мужескои, женьскои и дитинячои

на сезонъ весняный и лѣтный

Заручаю, що всехдачнымъ моимъ усилiємъ буде заставляти товару въ найлѣпшôй скôлькости по нечувано низькихъ цѣнахъ.

Альфредъ Френкель,

складъ обуви медлингскои у Львовѣ, улиця Гетманьска 12.

!Краєвî!

чисто льнянî выробы корчиньскî.

а именно:

Полотна, Вебы, дымы, Обрусы, Серветы, Ручники, Хустки до носа и т. д., суровî и апретованî, поручає въ великôмъ выборѣ по найтаньшихъ цѣнахъ и въ найлучшôмъ родѣ

Центральный Складъ Полотенъ

Перв. Гал. Товариства для краєвого промыслу ткацкого

Пôдъ **„Прядкою“** у Львовѣ,

плацъ Маріяцкій, ч. 1.

!Цѣнники и прôбки франко!

Краєвî выробы. Краєвî выробы.

ГАЛИЦИЙСКІЙ

БАНКЪ КРЕДИТОВЫЙ

почавши ôдъ 1 лютого 1890 поручає

4% АСИГНАТЫ КАСОВИ

зъ 30 дневымъ выповѣдженьемъ

3½% АСИГНАТЫ КАСОВИ

зъ 8 дневымъ выповѣдженьемъ всѣжe знаходячî ся въ обѣзѣ

4½% АСИГНАТЫ КАСОВИ

зъ 90 дневымъ выповѣдженьемъ, будуть опроцентованî почавши ôдъ дня 1 мая 1890 по 4% зъ дневнымъ терминомъ выповѣдженя.

Львôвъ, дня 31 сѣчня 1890. **Дирекція.**

COGNAC

курацiйный

правдивый французскій

перворяднои фирмы Ришеръ по цѣнѣ 3.50 до 7 зр. за фляшку — высылає за послѣплатою

Льеопольдъ Лѣтыньскiй,

Львôвъ, ул. Валова 14.

БРОНИСЛАВЪ ВИТКЕВИЧЪ

аптикарь у Львовѣ улиця Жолкôвска (коло заставы),

поручає выпробованî и за скуточнî узнанî

Пигулки зъ Гуаяколемъ

знаменитî въ недугахъ грудныхъ, яко презерватива наколи зайде обава сухôтъ, такожь въ початкахъ хоробы радикально убиваючî бактеріи. — Цѣна пуделка 1 зл. (Зô способомъ ужитя.)

EXCELSIOR

Средство дуже цѣнене у всѣхъ гостцевихъ терпѣняхъ именно застарѣлыхъ, объявляючихъ ся ломаньемъ костей и т. п.

Велике число узнань и подякъ, позваляє менѣ запоручити, що дешеве се домове средство лѣчить всякî, хотьбы застарѣлî зъ давныхъ лѣтъ ревматизми.

Цѣна фляшки 60 кр. в. а. (зô способомъ ужитя.)

Подяка. Всч. п. Брониславъ Виткевичь, аптикарь у Львовѣ.

Мило менѣ переслати В. Всечестности мои найсердечнѣйшî слова подяки за Вашь дѣйстно чудесный *Excelsior*. Страшнî терпѣня, якî выдержавъ я зъ кождою змѣною воздуха, довгî лѣта треваючî болѣ въ костяхъ нôгъ, котрымъ ни одна сѣрчана купѣль помогчи не могла — перестали, якъ-бы чудесною рукою ôднятî, по натертю кôлькохъ фляшокъ „Excelsior“-а. — Вдячнôсть моя для Васъ Пане тревати буде якъ довго жити буду, а першимъ єѣ ôдгомономъ най будуть тî слова моєи подяки.

Краковъ, 16 лютого 1891.

Антоній Гордыньскій.

Щоденна експедиція на провинцію за побраньемъ почтовымъ.

Прошу адресовати **В. Виткевичь,** аптикарь, Львôвъ-Пôдзамче.

Во всѣхъ округахъ и провинціяхъ **пошукує ся** за сталымъ вынагородженьемъ або за высокою провизією

АҐЕНТÔВЪ

для фабрики сукна и мужескои конфекціи Дôмъ Вывозу: „пôдъ Опавою“ въ Троппау.

АПТЕКА ПÔДЪ „СРѢБНЫМЪ ОРЛОМЪ“

ЖИГМОНТА РУКЕРА

поручає:

Сиропъ зѣляно-слодовый Др. Зебургера, знамените и выпробоване средство противъ всякихъ слабостей грудей и гортанки. Уживає ся що три годины для дорослыхъ по ложцѣ ôдъ кавы. — Цѣна бутельки 50 **кр.**

Зъ друкарнѣ В. Лозиньского, пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.